

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΦΡΕΑΡ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒ

Τήν Κυριακὴν, 13^{ην}/ 26ην Μαΐου 2019, ἐωρτάσθη ἡ Κυριακὴ τῆς Σαμαρείτιδος τοῦ Πεντηκοσταρίου εἰς τό ἐν Σαμαρείᾳ καί τῇ πόλει τῆς Νεαπόλεως Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ.

Κατά τήν ἑορτήν ταύτην ἡ Ἐκκλησία ἀναμιμνήσκεται τό συμφώνως πρὸς τὸν Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην (κεφ. 4,42) γεγονὸς τῆς συνομιλίας τῆς Σαμαρείτιδος γυναικὸς παρὰ τό χεῖλος τοῦ Φρέατος τοῦ Ἰακώβ μετὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὅτε καί ἀπεκάλυπεν αὐτῇ ὅτι Οὗτος εἶναι ὁ Μεσσίας, ὁ Χριστός.

Εἰς τὸν χώρον τοῦ Φρέατος τούτου καί εἰς τὸν περικαλλῆ Ναὸν τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς, τὸν ὁποῖον ὁ ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης π. Ἰουστῖνος ἀνῆγειρε, ἐτελέσθη ἡ θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων, ὡς τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Πορφυρίου καί τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰγνατίου καί Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων, ψάλλοντος τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Λεοντίου, ἡγουμένου τῆς Κοινότητος Εὐαγγελισμοῦ τῶν Ραφιδίων, δεξιὰ ἐλληνιστί καί τῆς χορωδίας τῆς κώμης Ραφιδίων ἀραβιστί ἀριστερά καί μετέχοντος πολλοῦ εὐλαβοῦς λαοῦ ἐντοπίων Ἑλλήνων, Ρώσων, Ρουμάνων, Σέρβων καί εἴ τινος ἄλλης ἐθνότητος.

Πρὸς τό εὐλαβές ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἐλληνιστί, ὡς ἔπεται:

“Ἀγαλλιάσθω σήμερον φαιδρῶς, ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ· ὅτι Χριστός πεφανέρωται, σαρκούμενος ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸν Ἀδὰμ ἐξάρῃ τῆς κατάρας παγγενῆ· καί θαυμαστοῦται θαύμασιν ἐν Σαμαρείᾳ προσαφικόμενος· γυναικί δέ παρέστη, ὕδωρ ζητῶν, ὁ νεφέλης ὕδασι περιβαλλόμενος. Διό πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν τὸν δι’ ἡμᾶς ἐκουσίως πτωχεύσαντα, εὐσπλάγχυν βουλῇ», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ καί προσκυνηταί,

Ὁ Χριστὸς ὁ ὢν καί δίδων τό ὕδωρ τό ζῶν, (Ἰωάν. 4,10), συνήγαγε πάντας ἡμᾶς παρὰ τό Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ ἐν τῇ πόλει τῆς Σαμαρείας, ἵνα εὐχαριστιακῶς ἐορτάσωμεν τήν τῆς Σαμαρείτιδος γυναικὸς ἑορτήν.

Κατά τήν συνάντησιν καί τήν συνομιλίαν Του ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μετὰ τῆς Σαμαρείτιδος, ἀφ’ ἐνός μέν προκαλεῖ τὸν θαυμασμόν μέ τήν προφητικὴν Αὐτοῦ διδασκαλίαν, ἀφ’ ἐτέρου ἐπιτελεῖ θαύματα ἢ καλλίτερον εἶπεῖν σημεῖα διὰ τῶν ὁποίων πιστοῦνται ὅτι Αὐτός εἶναι ὁ Μεσσίας, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης: «Λέγει αὐτῷ ἡ γυνή, οἶδα ὅτι Μεσσίας ἔρχεται ὁ λεγόμενος Χριστός·

ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος ἀναγγελεῖ ἡμῖν πάντα· λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· ἐγώ εἰμί, ὁ λαλῶν σοι», (Ἰωάν 4, 25-26).

Τά σημεῖα ἢ θαύματα ἐνταῦθα εἶναι ὅτι ὁ Χριστός φανερῶνεται εἰς τὴν Σαμαρείτιδα καὶ ταυτοχρόνως ἀποκαλύπτει εἰς αὐτὴν δύο τινά: Πρῶτον ὅτι αὐτός εἶναι τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν. «Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ [τῇ Σαμαρείτιδι]· εἰ ἤδεις τὴν δωρεάν τοῦ θεοῦ καὶ τίς ἐστὶν ὁ λέγων σοι, δός μοι πιεῖν, σύ ἂν ἤτησας αὐτόν καὶ ἔδωκεν ἂν σοὶ ὕδωρ ζῶν»· (Ἰωάν. 4,10). Δεύτερον, ὅτι ὁ θεός εἶναι Πνεῦμα. «Πνεῦμα ὁ θεός καὶ τοὺς προσκυνοῦντας Αὐτόν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν», (Ἰωάν. 4,24).

Ὁ Χριστός εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν πηγὴν, δηλονότι τὸ Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ «κεκοπιακῶς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας ἐκαθέζετο», (Ἰωάν. 4,6), ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Σαμαρείτιδος ἐγνώρισεν εἰς τὸν κόσμον τὴν θείαν Αὐτοῦ ἀλήθειαν, ἡ ὁποία ἐλευθερώνει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν ἀύχμῳ/ τὴν ξηρασίαν τῆς ἀγνοσίας, ὡς λέγει ὁ ὕμνωδός: «Υδὼρ ὑπάρχεις ζωῆς, ἐβόα Χριστῷ ἡ Σαμαρεῖτις· πότισον οὖν Λόγε διψῶσαν πάντοτέ σου τὴν θείαν χάριν, ὅπως μηκέτι Ἰησοῦ Κύριε ἀγνοσίας κρατῶμαι ἀύχμῳ, ἀλλὰ κηρύττω Σου τὰ μεγαλεῖα».

Σημειωτέον ὅτι ὁ φιλόανθρωπος θεός, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἀποκαλύπτει τὸν βαθύτατον λόγον τῆς ἀποστολῆς Αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον, πρωτίστως οὐχὶ εἰς τοὺς μαθητάς Αὐτοῦ, ἀλλὰ εἰς τὴν ἁμαρτωλὸν Σαμαρείτιδα γυναῖκα, ἡ ὁποία ὅχι μόνον ἐποτίσθη ἀπὸ τὰ «νάματα ζωῆς», δηλαδή ἀπὸ τὸ «ὕδωρ τὸ ζῶν» τὸν Χριστόν, ἀλλ’ ἀνεδείχθη κῆρυξ τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ φωτός τῆς ἀληθείας καὶ τῆς μετανοίας.

Τοῦτο ἀκριβῶς, ἀγαπητοί μου, εἶναι εὐάρεστον εἰς τὸν θεόν, ὁ Ὅποῖος θέλει ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νὰ σωθοῦν καὶ διὰ τῆς πίστεως καὶ μετανοίας λάβουν πλήρη γνῶσιν τῆς ἀληθείας, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος: «τοῦτο γάρ καλόν καὶ ἀποδεκτόν ἐνώπιον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν θεοῦ, ὅς πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν», (Α΄ Τιμ. 2,4).

Ὅντως ὁ Χριστός εἶναι ἡ «πηγὴ τῆς ζωῆς», «ἐγὼ τῷ διψῶντι δώσω ἐκ τῆς πηγῆς τοῦ ὕδατος τῆς ζωῆς», (Ἀποκ. Ἰωάν. 21,6), λέγει Κύριος. Τοῦτο τὸ ὕδωρ παρέχει ὁ Χριστός ἀφθόνως εἰς ὅσους ζητοῦν αὐτό μετ’ εἰλικρινείας. «Εγώ εἰμι τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν», (Ἰωάν. 4,10). Τὸ «ζῶν δέ ὕδωρ» τοῦτο δέν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὸ Πνεῦμα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ὡς ὁ Ἰδιος ἐπιβεβαιοῖ λέγων: «Εάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ καθὼς εἶπεν ἡ γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ῥεύσουσιν ὕδατος ζῶντος», (Ἰωάν. 7, 37-38).

Ἑρμηνεύων τοὺς λόγους τούτους ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει, ὅτι ὁ πιστός, ἀφοῦ πῆρ καὶ ἱκανοποίησιν τὴν δίψαν του ἐν Χριστῷ, καθίσταται καὶ αὐτός πηγὴ ἱκανοποιούσα τὰς διψώσας ψυχὰς τῶν ἄλλων, ὡς μὴ μόνον τὸν ἐν αὐτῷ καταπιένεσθαι νοῦν, ἀλλ’ ἤδη καὶ ταῖς ἐτέρων καρδίαις ἐπικλύζειν δύνασθαι ποταμίου ρεύματος δίκην τὸ θεόδοτον ἀγαθόν καὶ εἰς τοὺς πέλας ἐκβλύζοντα».

Τοῦτο ἀκριβῶς συνέβη καὶ με τὴν Σαμαρείτιδα, ἡ ὁποία ἐγένετο πηγὴ δηλαδὴ ἀφορμὴ νὰ πιστεύσουν εἰς τὸν Χριστόν πολλοὶ ἐκ τῶν Σαμαρειτῶν συμπολιτῶν αὐτῆς, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης λέγων: «Ἐκ δέ τῆς πόλεως ἐκείνης πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν [τὸν Χριστόν] τῶν Σαμαρειτῶν διὰ τὸν λόγον τῆς γυναικὸς τῆς μαρτυροῦσης ὅτι εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα», (Ἰωάν. 4,39).

Τόσον ἡ μαρτυρία τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου -«διὰ τὸν λόγον τῆς γυναικὸς»-

ὅσον καί οἱ λόγοι τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ εἰς τήν σημερινήν περικοπήν τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων- «Πολύς ἀριθμός πιστεύσας ἐπέστρεψεν ἐπὶ τόν Κύριον», (Πράξ. 11, 21), «καί προσετέθη ὄχλος ἱκανός τῷ Κυρίῳ», (Πράξ. 11, 24) διὰ τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος εἰς Ἀντιόχειαν, ἐκφράζουν καί ἐπιβεβαιώνουν ἐναργέστατα τήν ἱστορικήν πραγματικότητα, ὅτι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θά εἰσδύσῃ εἰς τὰ νάματα τοῦ θείου Λόγου τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, ἀναποφεύκτως θά κατανασθῇ ὁ νοῦς του ἀπό τό φῶς τῆς ἀληθείας καί θά ἀπελευθερωθῇ ἀπό τό πνεῦμα τῆς πλάνης», (Α΄ Ἰωάν. 4,6) καί «τάς ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως», (Α΄ Τιμ. 6,21).

Τόν Εὐαγγελισμόν τοῦτον, τοῦ φωτός τῆς ἀληθείας, καί τῆς δικαιοσύνης ἐπιτελεῖ ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἐκκλησία ἐν τῷ κόσμῳ, καλοῦσα πάντα ἄνθρωπον «εἰς ἐπίγνωσιν τοῦ μυστηρίου τοῦ θεοῦ καί Πατρός καί τοῦ Χριστοῦ, ἐν ᾧ εἰσι πάντες οἱ θησαυροί τῆς σοφίας καί τῆς γνώσεως ἀπόκρυφοι», (Κολ. 2,3).

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό θεανθρώπινον σῶμα τοῦ ὑπέρ ἡμῶν σταυρωθέντος καί Ἀναστάντος Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας, δηλονότι ἄνευ τῆς συμμετοχῆς μας εἰς τό θεανθρώπινον Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἀποτελούσης τό μυστικόν Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἀδυνάτος ἡ ἐν Χριστῷ ἀνακαίνισις ἡμῶν, ἀλλά καί ἡ πρόοδος ἡμῶν εἰς τήν τελείαν γνῶσιν τοῦ θεοῦ, τήν ὁποίαν ἐπέτυχεν ἡ σήμερον τιμωμένη ἐορτίως Σαμαρεῖτις γυνή, ἡ ἀγία Φωτεινή, ἡ ἀναδειχθεῖσα πιστή ἀπόστολος καί μάρτυς τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἀγία μάρτυς Φωτεινή ἡ Σαμαρεῖτις, μάς καλεῖ διὰ τῶν προτρεπτικῶν λόγων τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα, νά μένωμεν ἀφωσιωμένοι καί προσκεκολλημένοι εἰς τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν μέ ὅλην τήν διάθεσιν τῆς ψυχῆς ἡμῶν, ἵνα ὄντως φανῶμεν ἀντάξιοι τῆς Χριστιανικῆς ἡμῶν ἐπωνυμίας, ἀλλά καί τῆς ἐντάξεως μας εἰς τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, δηλονότι τήν ἀγίαν αὐτοῦ Ἐκκλησίαν, ἐντός καί διὰ τῆς ὁποίας καθίσταται δυνατή ἡ θέωσις ἡμῶν.

Μετά δέ τοῦ ὕμνωδοῦ εἴπωμεν: «Ὅλον καθελὼν τοῦ θανάτου τό κράτος, ὁ Υἱός σου Παρθέने, ἐν τῇ Αὐτοῦ Ἀναστάσει, ὡς θεός κραταιός, συνανύψωσεν ἡμᾶς καί ἐθέωσε· διό ἀνυμνοῦμεν Αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας» Ἀμήν. Χριστός Ἀνέστη

Μετά τήν Ἀπόλυσιν ἠκολούθησε λιτανεία καί τήν μεσημβρίαν τράπεζα ὑπό τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἰουστίνου, ὁ δέ Μακαριώτατος εἰς τήν δεξίωσιν ἐπαρασημοφόρησε τόν κ. Τζίριες Χούρη (Abu Khaled), διὰ τήν προσφοράν αὐτοῦ εἰς τήν Κοινότητα τῶν Ραφιδίων, προσφωνήσας αὐτόν ὡς ἔπεται :

«Ἀγαπητέ κ. Τζίριες Χούρη, (Abu Khaled),

Ἡ ἀγία καί Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἀγίας τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησίας καί ἡμεῖς προσωπικῶς, μή παραθεωρῶντες τοὺς καλοὺς ἐργάτας, τοὺς ἐργαζομένους ἐν τῷ ἀμπελῶνι τῆς Ἐκκλησίας προέβημεν εἰς τήν ἀπόφασιν, ὅπως ἀπονέμωμεν εἰς ἡμᾶς τόν Τίμιον Σταυρόν τοῦ Τάγματος τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος εἰς ἀναγνώρισιν τῆς ἀφοσιώσεως ὑμῶν εἰς τήν Ἐκκλησίαν ἀφ' ἑνός καί ἰδιαιτέρως τῆς μεγάλης προσφορᾶς ἀφ' ἑτέρου εἰς τήν Rum Orthodox Κοινότητα ἡμῶν εἰς Ραφίδια.

Ἡ τιμητική αὕτη διάκρισις ἀφορᾷ οὐχί μόνον εἰς τήν προσφοράν ὑμῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καί ἐν τῇ Πατρίδι, ἀλλά κυρίως καί πρωτίστως εἰς τόν ἔντιμον ὑμῶν βίον καί τήν ἀκεραιότητα τῆς προσωπικότητος ὑμῶν.

Ὁ σοφός Απόστολος Παῦλος διετύπωσε τήν σημασίαν τῆς «τιμητικῆς διακρίσεως» μέ ἀπλότητα καί σαφήνεια λέγων: «ἐάν δέ καί ἀθλῇ τις, οὐ στεφανοῦται, ἐάν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ», (Β΄ Τιμ. 2,5)

Εὐχόμεθα, ὅπως ὁ Ἀναστάς ἐκ νεκρῶν καί χαρίσας τό ὕδωρ τό ζῶν εἰς τήν σήμερον τιμωμένην ἑορτίως Σαμαρείτιδα γυναῖκα, καταστήσῃ σέ κοινωνόν τῶν λόγων τοῦ Θεοῦ Παύλου εἰπόντος: «Τόν ἀγῶνα τόν καλόν ἠγώνισμαι, τόν δρόμον τετέλεκα, τήν πίστιν τετήρηκα, λοιπόν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσοι μοι Κύριος, οὐ μόνον δέ ἐμοί, ἀλλά καί πᾶσι τοῖς ἡγαπηκόσι τήν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ», (Β΄ Τιμ. 4, 7-8)

Ἄξιος. Χριστός Ἀνέστη. Καί τά θερμά Πατριαρχικά ἡμῶν συγχαρητήρια».

Διαρκούσης τῆς παρασημοφορήσεως προσεφώνησεν ὁ κ. Γιοῦσεφ Νάσσερ (ἴδε video), διαρκούσης δέ τῆς τραπέζης ὁ Μακαριώτατος διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Πνεῦμα ὁ Θεός καί τοὺς προσκυνοῦντας Αὐτόν ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν», (Ἰωάν. 4,24), λέγει ὁ Κύριος.

Ὅσιολογιώτατε Ἡγούμενε καί ἀνακαινιστά τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Φρέατος τοῦ Ἰακώβ Πάτερ Ἰουστίνε,

Σεβαστοί Πατέρες καί ἀδελφοί, εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί Προσκυνηταί,

Εὐχαριστοῦμεν τόν ἅγιον Τριαδικόν Θεόν, ὁ Ὅποῖος μᾶς ἠξίωσεν νά ἑορτάσωμεν καί ἐφέτος τήν μνήμην τοῦ γεγονότος τῆς συναντήσεως τῆς Σαμαρείτιδος γυναικός μετὰ τοῦ Θεοῦ Λόγου καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ὑπό τοῦ Χριστοῦ ἀπάντησις εἰς τό ἐρώτημα τῆς Σαμαρείτιδος γυναικός, «ποῦ πρέπει νά λατρεύεται ὁ Θεός», «ὅτι Πνεῦμα ὁ Θεός καί τοὺς προσκυνοῦντας Αὐτόν ἐν Πνεύματι καί ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν», (Ἰωάν. 4,24), ἀποτελεῖ τήν θεμελιώδη ἀρχήν τῆς Χριστιανικῆς πίστεως εἰς τόν Θεόν τῆς σεσαρκωμένης ἀγάπης. «Ὁ Θεός ἀγάπη ἐστὶ καί ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἐν τῷ Θεῷ μένει καί ὁ Θεός ἐν αὐτῷ». (Α΄ Ἰωάν. 4,16), διδάσκει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής.

Τό εὐαγγελικόν τοῦτο κήρυγμα διακονεῖ διά μέσου τῶν αἰώνων ἡ Rum Orthodox Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων. Τήν Εὐαγγελικὴν ταύτην ἀλήθειαν μαρτυρεῖ τό ἱερόν τοῦτο προσκύνημα τοῦ Φρέατος τοῦ Ἰακώβ ἐν τῇ εὐλογημένῃ γῇ τῆς Παλαιστίνης.

Περιττόν νά εἴπωμεν, ὅτι ἡ πηγὴ τοῦ ὕδατος δέν ἱκανοποιεῖ μόνον τήν φυσικὴν δίψαν, ἀλλὰ κυρίως καί πρωτίστως τήν πνευματικὴν δίψαν, δηλονότι, τήν δίψαν τῆς ψυχῆς τῶν ἐνταῦθα προσερχομένων ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου προσκυνητῶν ὅλων τῶν θρησκειῶν καί δὴ τῶν Ἀβραμιαίων.

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ διαφύλαξις καί λατρευτικὴ διακονία τοῦ ἱεροῦ τούτου προσκυνήματος, ὑπὸ τοῦ πρωτογενοῦς μοναχικοῦ Rum Orthodox τάγματος τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος ἀφ' ἐνός· καί ἡ διασφάλισις τῆς ἐλευθέρας προσβάσεως τῶν προσκυνητῶν ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν τοῦ Παλαιστινιακοῦ κράτους ἀφ' ἐτέρου, προάγουν τόν ἀλληλοσεβασμόν καί τήν εἰρηνικὴν συμβίωσιν τῶν θρησκειῶν καί πολιτισμῶν.

Εὐχόμεθα ὅπως ἡ πηγὴ τῆς Σοφίας καί ὁ χορηγός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὁ Θεός Πατὴρ πάντων ἡμῶν, δροσίζῃ, παρηγορῇ καί ζωοποιῇ τὰς διψασμένας ψυχὰς πάντων

τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ, ἡ δέ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ ἀναδείξασα τήν
Σαμαρείτιδα γυναῖκα μάρτυρα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, μεταμορφῶνῃ, ἀγιάζῃ καί
θεώνῃ τούς ἐν Πνεύματι καί ἀληθείᾳ προσκυνοῦντας τόν Θεόν.

Ἔτη πολλά. Χριστός Ἀνέστη!» Τέλος προσεφώνησε καί ὁ κ. Γανάμ (ἴδε video).

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.